

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SEMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
Números atrassats: 10 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico 2.—Estranger. 2'50.

LA VERDADERA MASONERÍA

En un quant temps ensà la gent negra ab ajuda de tota la faramalla ultramontana l'ha donada en atacar á la Masoneria.

No hi ha patrya que no s'inventi contra la un dia poderosa Associació; no hi ha culpa que no se li atribuixi.

Als esperits tímids y carrinclons els fan posar la pell de

gallina quan els diuen que 'ls francasons adoran á Satanás invocant als esperits malignes y valentse d'ells per tot com las antigas bruixas de las rondallas. Ab una mica mes els farán entendre que 'ls francasons se diferencian del resto dels mortals en que tenen banyas y que l'alé 'ls put á sofre, sustancia pestilent que no pot utilixarse per res, ni per ersofrar las viñas.

Als patriotas de bona fé 'ls inculcan la convicció de que francasos y filibustero son una mateixa cosa.

De la pérdua de las Américas no 'n tenen la culpa 'ls governs absoluts que oprimian y explotavan las colonias y la mare patria á un mateix temps, sino 'ls francasons que van valerse de Riego per rompre las cadenas ab que 'l ingrát Fernando VII agarrotava á la nació que li havia salvat lo troño. Espanya, segons els seus cálculs, s'havía de resignar á perdre las Américas que no podian ja salvarse per una expedició de tropas mes ó menos numerosa, y á viure eternament subjecta á l'estúpidadirania de aquell mónstruo.

Avuy mateix ¿qui ha preparat—preguntan—la insurrecció de Cuba? ¿Qui ha anat acumulant los elements que han produhit los tristos successos de Filipinas? ¿La Masoneria!—contestan ells mateixos sense donar temps á que ningú 'ls interrompi.—¿La infame Masoneria!...

Es necessari rebatre una imputació tan odiosa. En materia de Masoneria, com en tot, s'ha de distingir. Que á Cuba y á Filipinas los separatistas, enemichs de la soberanía d'Espanya, hajan organissat associacions secretas ab l'idea de conspirar adoptant l'organissació masónica, aixó no vol dir ni voldrá dir may que 'ls francasons espanyols pujan ser solidaris dels seus actes.

D'altra manera l'afany d'establir aquest sistema de responsabilitats colectivas ens portaria molt lluny, y fins podríam tatxar de criminal al catolicisme, sens mes que imputar á tots los católichs los crims espantosos qu' en nom de la religió católica s'han comés, al través dels sigles.

Ningú, donchs, té dret á creure ni á sospitar y molt menos á propagar la imputació malévola de que 'ls francasons espanyols tinguin art ni part en los traballs que contra Espanya traman y realisan los separatistas de Cuba y de Filipinas, mentres no s'presentin probas que ho demostrin, y aquestas probas no s'presentarán per que no existeixen.

Precisament si de alguna cosa s'ha de culpar á la

francmasoneria espanyola es de la seva falta d'activitat y d'energia, es del marasme en que viu sumida, es de la candides ab que ha acceptat com á bona y legítima la llibertat sofisticada que se suministra á la nació á tot pasto.

En los temps heróichs de las lluytas sangrentas per rompre las cadenas del absolutisme, la francmasoneria espanyola prengué una part decissiva y constant en tots los etzars de aquella brega eternament memorable: ser francmasó era llavoras un perill, y 'ls esperits forts l'arrostravan ab imavidés. Mes en quant cessá de ser una associació perseguida, perdé la masoneria l'aliciet mes poderós que li donava forsa.

Los elements mes caracterissats se retiraren, tant mes quan alguns com el germá Sagasta y altres, convertían ab tota frescura 'l mandil en toballó per xalarse regaladament en la taula del pressupost per tots los días de la seva vida.

Aquests son els que avuy quan senten parlar de Masoneria somriuen socarronament y s'gratan la barba. La conquista del pressupost era tota la llibertat á que aspiravan.

Los demás, víctimas del desengany, están ensopits y fastiguejats, y sols alguns, ben poch, y encare dividits é impotents, mantenen oberts los temples y practican las estérils ceremonias del rito masónich, qu' en lloch d'espantar á ningú, farían riure als profans que las presenciessin.

¿Per qué donchs los reaccionaris de tots calibres s'han conjurat pera descargar la seva furia contra aquesta sombra mitj desvanescuda de una antigua y poderosa institució?

Per dos motius. En primer lloch per que temen y recelan que 'ls abusos cada día mes intolerables que cometen puguin donar lloch á que l'arbre de la Masoneria rebroti. Per aixó s'esforsan en arrebararlo, inyectant en las sevas arrels lo verí de la calumnia mes descastada. Si 'ls masons sapiguessen compendre tot l'alcanç d'aquesta campanya insidiossa, y 'ls grans perills que 'ns amenassan, prompte sortirían del seu marasme y tornarian á ser lo que en altres temps sigueren.

En segon terme—y aquest es tal vegada 'l móvil mes poderós dels reaccionaris—per que atacant á la Masoneria distreuhen l'atenció del públich, que aixís no s'adona de la masoneria de un nou género qu' ells están constituhint y desarrollant pera apoderarse enterament de la desventurada nació espanyola.

¿Quína masoneria ha existit may que puga compararse á la seva en audacia y en maquiavelisme, en afany de predomini y en insaciabile febre de riquesas?

No cal buscar á aquestes francmasons de nou encuny en las misteriosas logias; anéu als convents y á las iglesias y 'ls trobaréu. Baix la direcció suprema dels Loyolas traballan sense descans y á cop segur. Se disolen en l'ayre que s' respira com una peste maligna, y sense que 'ls interessats ho notin, á favor de las operaciones del crédito modern y de las trampas financieras de la Hisenda pública, furgan en las butracas de tots los espanyols y las deixan escoladas.

Ells no adoran á Satanás, qu'es després de tot un pobre diable: lo seu Deu es lo badell d'or. En las aras

de aquest ídol efectuan los mes sacrilechs sacrificis dis-fressant la seva codicia hidrópica y la seva ambició desatentada ab la capa de la religió y de la moral, segurs de que Jesús ja no ha de baixar al mon á treure de nou á fuetadas als mercaders del temple, per que una vegada que va ferho no va servirli de res.

La massa dels seus iniciats y devots aumenta de día en día. Tot un tropell de gamarosos y de hipócritas va darrera d'ells, los uns resignats á extenuarse pera guanyar la gloria del cel que 'ls han promés, y 'ls altres resoltos á disfrutar todas las delicias de la terra á expensas dels tontos, tustantse 'l pit ab fingida devoció quan tenen la tripa ben plena.

Aquesta es la masoneria, la verdadera masoneria; la que contribuix á perdre las colonias y la metrópoli, degradant y deprimint la conciencia dels espanyols, y amenassant convertir á Espanya en l'última nació del globo.

P. K.

ER quan s'acabi la guerra de Cuba, si es que s'acaba, ja s'está preparant, segons diuen, un tractat de comers, á benefici ex-clussiu del poble yankee, qu' es qui l'ha fomentada ab lo seu apoyo moral y 'ls seus recursos materials.

Tal es lo porvenir que s' prepara als productors espanyols si las

cosas van bé.

La vaca de Cuba s'ha tornat rabiosa: Espanya l'hará alimentada ab la sanch dels seus fills, y 'ls Estats Units la munyirán ab las sévas mans brutas.

En Cánovas y en Sagasta fan de pastelers per torn: quan l'un prepara la pasta, l'altre es qui s'cuyda del forn. Quan los dos socis coneixen que 'l pastel ja s'pot menjar, desenfornan, se 'l cruspeixen y luego.... 'ns el fan pagar.

¿Y 'ls presos de Atarassanas? Tots bons gracias á Déu.

A l'hora en qu' escribim, fa divuit días que han perdut la llibertat y encare están dejuns de saber lo motiu de la seva detenció. Ningú s'ha presentat á pendre 'ls declaracions.

Cada vegada que s'ha tractat en lo Congrés de aquest escandalós assumpto, 'l govern ha escorregut lo bulto,

10/38

afirment que las autoritats de Barcelona havian obrat molt santament.

En Cánovas va dir per aquella boca andalusa, adorno de la séva saladada fesomia, qu' esperava que 'ls detinguts «se justificarian.»

¿Pero de qué s' han de justificar, si de res se 'ls acusa?

¿Qué passará á Espanya, que hasta 'l Móntruo se 'ns está tornant tonto?

Rebut pèl correu:

A DON MIQUEL

¡Macatxo!... ¿Tú ets president d' un centro que al cap de vall, segons has dit francament, no es més que un centro de ball? ¡Jo, que ab cándida ignocencia, quí sab per lo que 't tenia! ¡Péndret per una eminencia y resultá un Xiriví!...

Es trist lo que passa á Filipinas.

Una conspiració descuberta, y á pesar de aquest descubrimient, mil homes llansantse al camp, dels quatre mil que, segons notícias de las autoritats, estavan compromesos á llansar's hi.

Aixó, de moment... y parlo aixís perque recordo que al estallar la formidable insurrecció cubana, las autoritats durant molt temps van mantenirnos en la ilusió de que sols s' havian alsat unas quantas partidas de bandolers.

En otras cosas vé sempre 'l tío Paco ab la rebaixa; pero quan se tracta de desastros acostuma á venir sempre ab un considerable aument.

**

Examinar las causas verdaderas que pujan haver determinat aquest nou contratemps, no es avuy oportú.

Lo govern déu estar desesperat, y ja es sabut que 'l que s' ofega s' agafa fins de un clau ruhent, y ab mes motiu encara s' arrapa al coll del mes desventurat periodista.

Limitemnos, donchs, á contemplar ab ulls piadosos la imatge de la desventurada Espanya, tota anémica, y ab una ferida que raja sanch al costat dret y ab un' altra ferida que també 'n raja al costat esquert.

Ja casi ni alé li queda per exalar una queixa; y no obstant nosaltres la sentim retrunyar en lo fondo del cor, la séva véu.

Espanya diu avuy:—Homes de la restauració: aixís m' havéu posat!

Cantar bilingüe de rigurosa actualitat.

ESpanya, acompanyantse ab una guitarra vella:

Vaig á mirar cap á Cuba y esgarrifada 'ls ulls tanco: pero al mirá á Filipinas «pongo los ojos... en Blanco...»

De com las gasta 'l beatíssim Marqués de las Cinqüillas ne dona compte *La Voz de Guipúzcoa* de San Sebastián, contant las penas que en los vapors de la Traslántica passan los pobres soldats que tornan de Cuba ferits ó malalts.

A bordo del *Santo Domingo* se 'ls ha donat per tot aliment un mal ranxo de sigróns y fideus, sense carn, ni cansalada. *La Voz de Guipúzcoa* diu que ni 'ls gosos se 'l haurían menjat. Los soldats inútils van arribar á terra, considerablement agravats y en un estat d' extenuació que feya llástima.

**

Aixís procedeixen las empreses privilegiadas, dirigidas per un home que blasona de las més altas virtuts cristianas y patrióticas.

Obra de misericordia sería privarlo de tenir cap mena de relacions ab los pobres soldats que tornan de Cuba, perduda la salut, tant més quan hi ha empreses com la del Sr. Jover, que 's presta á ferho de franch, y de una manera digna y humanitaria.

En los vapors del Sr. Jover no hi ha tants capelláns com en los de la Traslántica; pero hi ha mes bons cuyners y mes caritat cristiana.

Segons assegura en Pando, si 'l govern li dona 'l mando del tros de Pinar del Río, en dos mesos vens el brío de la trepa de 'n Maceo, ho escombra tot... y *laus Deo*.
¿Ho faria si hi anés?
No pot dirse: no sé més sino que quan son aquí, casi tots parlan així, y en sent allá ningú 's mou per la rahó de que... plou.

AL Sr. D. ANTONI MACEO

Barcelona, 3 Setembre del corrent noranta sis.

Celebraria moltíssim que el rebé 'l present escrit fos ja penjat d' una guássima ó d' un arbre pel istil. Nosaltres, ara com ara, si no estém alló que 's diu plens de salut y alegría, á Deu gracias 'nem vivint. Lo motiu d' aquesta carta no es cap altre que tenir lo gust de participarli que en ma vida, havia vist un mulato tan salvatge, ni de tan baixos instins com vosté. No 's vaji á creure que l' adulo: lo que dieh es justament lo que sento. Si 'l creguéu un serafi ó una persona conforme, li diria ras y llis sense 'l menor circunloqui.

Avuy, ab franquesa, 'l tinch per una mala persona y aixís mateix ho haig de dir encara que mas parculas l' hajan de molestar un xich. Parlém á pans ó bé á metros, si li sembla milló aixís. ¿Qué 's creu lográ ab el sistema que h' adoptat? Aixó que ha dit de cremar y arrasar pobles, y fé á micas els carrils, y emplear la dinamita fins pels usos més senzills, ¡aixó 's pensa que pot darli gens ni gota de profit, ni un aplauso, ni un elogi, ni res?... ¡Cá! ¡Fugi d' aquí!

Los procediments de fiera no portan en lloch, amich; ó sinó, si acás ho dupta, pot preguntarho al carlins, que també 's van fer guerreros ab lo mateix *figuri* que vosté. ¡Si van sentirsen de insults, rebufos y crits!...

Una cosa es fer la guerra com la fan els homes fins que tenen nas á la cara, y un' altra cosa es surtir al camp sense més propósit que sembrá 'l mal... perque sí.

¿Cóm vol que la gent de Cuba el miri com un amich? ¿Cóm vol que á n' els altres pobles hi tingui ni un pel, ni un bri d' afecte ó de simpatia?

¿Incendiant y destruint té la pretensió estúpida de regenerá 'l país, que vosté diu que nosaltres explotém y pervertim? Créguim, no sigui tan fiero, perque si segueix aixís y un día las nostras tropas se 'l troban entre 'ls seus dits, el portarán—li anticipo—el portarán cap aquí, y al istil de 'n Rama-Sama l' ensenyarán al torin ficat dintre una ratera, á ral ó tal volta á mitj, ab un lleterro á la porta que digui: «*Cafre incivil cassat als boscos de Cuba. ¡ALERTA! Tira veri.*»

¿Se 'n rin? Bueno, jo l' aviso y avisat, sols tinch que dir que poso punt á la carta (encara que ab més dalit hi posaria sis tiros.)

Ja sab que aquí hi té un amich, que si en efecte l' agafan y 'l tragan cap aquí, y 'l exposan á preu módich, seré 'l primer de venir, siquiera per poguer veure si es tan xato com se diu y si á dintre de la gabia té tants fueros com aquí.

C. Gumá.

ESpanya Y LAS POTENCIAS

ve María Puríssima... ¿'S pot entrar?

—Endavant!

Al sentir aquesta paraula, Espanya piuja ab el cotze la porta y 's fica á dins.

Aquella es la gran sala ahont se reuneixen de tant en tant las nacions, per ensajar las pessas que s' han de tocar en lo Concert europeo.

Allí hi ha Rússia, allí Alemania, allí Inglaterra, Fransa, Austria, Italia, tots los pobles que tenen al séu cárrech algun instrument de l' orquesta.

L' entrada d' Espanya en lo local es saludada ab una pluja d' exclamacions, algunas de las quals distan molt de ser agradables.

—¿Abont vas sense 'l lleó? ¿Que te l' has venut?

—¡Hola, noya! ¿Encara surts de casa?

—¿Qué 'n sabs de 'n Máximo Gomez?

Espanya, dissimulant el gust ab un immediatament ompliria de revessos totas aquellas caras, saluda ab molta cortesia y diu ab to natural:

—Amigas mevas, vinch á explicarvos lo que 'm passa. ¿Volen fé 'l favor de deixarme semer?

—¡Ja ho crech, dóna! ¡Si no demanas més que aixó! Séu, seu desseguida...

—Gracias. Me permeteréu que desde luego me 'n vaji al butto, perque á casa hi tinch molta feyna y no puch deixarla abandonada.

—Digas—fa Inglaterra ab una negligencia tan marcada, que no sembla sino qu' en lloch d' escoltarla va á posarse á dormir.

La pobre Espanya se passa la má pels front y comensa d' aquesta manera:

—Desde fa més d' un any, una guerra quals causas sería molt llarch averiguar, vé dessangrantme é imposantme sacrificis, que ab relació á la magnitud de las mévas foras, poden calificarse de colossals. Suposo que ja 'n devéu estar enteradas.

—Si... bé n' hem sentit dir alguna cosa...

—Diners, vidas, barcos... res escatimo pera mantenir á Cuba dintre del meu patrimoni y sofocar promptament aquesta rebelió malehida...

—No... sí... aixó... en efecte, no se 't pot negar: t' estás portant com una lleona.

—Com si la insurrecció cubana fos poch, ara 'm trobo ab que á las Filipinas se m' hi ha ficat la malura, y per acabar d' adobarho 'm dihen qu' es possible que á Puerto-Rico hi hagi també alguna cosa. De manera que ja no mes falta que se m' insubordinin las Canarias, las Balears y las islas Medas, per no enténdrem de feyna ni sapiguer á quin cantó girarme.

—¡Pobra xicot!—murmura Fransa, que tot ab tot, es la que sembla tenir mes bons sentiments de totas las de la colla:—¡Ja n' hi ha un tip, ja, per una sola nació!

—No obstant—diu Espanya acentuant las paraulas;—á pesar del tip que n' hi ha, jo 'm surtiria ¡vaya si me 'n surtiria! de tot, si las nacions, en general, fossin mes ben educadas.

—¿Qué? ¿qué vols dir?—pregunta Italia, ab interés que efectivament sembla verdader.

—No parlo per tú, noya. 'M refereixo á las nacions que veentme poch menos qu' enfangada fins al coll, no sols no 'm donan la ma per ajudar á alsarme, sino qu' encare treballan per veure si m' enfanzan mes y mes.

—¿Aixó 't passa?

—Aixó. Y procedir ab mi d' aquesta manera, es indigne, es repugnant, es asquerós. Jo no demano á ningú que m' apoyi; no 'm fa res estar sola; pero al menos que no 's fiquin ab mi, que no alentin als meus enemichs, que no 'm sembrin d' obstacles la meva via.

Un murmul, que tant pot ser d' aprobació com de causanci, corona las darreras paraulas de la pobre xicot, que á pesar de la calma ab que ha comensat á enrahonar, sembla que al últim ha acabat per empiparse.

—¿Pero tú—preguntz Fransa—tú vols dir que hi ha nacions capassas de fer lo que acabas de contarnos?

—¡Si n' hi ha!... Y tú ho sabs tan bé com jo.

—¿Jo ho sé?

—Si, tú y totas ho sabéu! No feu el pagés, que no us está bé aixó á la vostra edat.

—Veyám ¿quinas son aquestas nacions? Anomélas.

—Los Estats-Units fomentan la guerra de Cuba. Y 'l Japó ha preparat lo moviment de Filipinas. Net y clar, sense embuts.

—Bé; admetent que fos aixís ¿per qué 'ns ho vens á explicar aixó á nosaltres?

—Perque, ja que no feu res per mi, al menos dignéu á aquestas otras nacions que no 's fiquin allá ahont no las demanan.

—¡Ah!—murmura Rússia:—jo ab el Japó no vull indisposar'm hi.

—Ni jo ab els Estats-Units—diu Inglaterra.

—Ni jo—anyadeix Fransa.

—Ni jo—declara Alemania.

—¿De modo—exclama Espanya, en el colmo de la indignació—que per aquesta part es inútil qu' esperi res?

—L' únich que pots esperar—diu Rússia—es lo que ara vas á veure.

Totas las nacions s' alsan, s' acostan en silenci á una gran palangana plena d' aygua que hi ha en un recó de la sala... y se 'n rentan las mans.

FANTÁSTICH.

L' divulgarse que un fill del mambís Calixto García estava empleat á Filipinas, per compte del govern espanyol, dihen que 'l ministre de Ultramar, fent gala de sas altas qualitats diplomáticas, vá dir:

—Es precis conservarli 'l destino, per evitar que 's vaja á reunir ab lo séu pare á la manigua.

Al veure l' afany ab que 'l sosté en l' empleo, qualsevol diria que 'l fill de 'n Calixto García, si es solter, ha promés casarse ab alguna cosina ó neboda del ministre.

Perque aquesta protecció tan decidida 'l Sr. Castellano no la dispensa mes que als seus parents.

¿Los frares á Filipinas eran lo nostre puntal? Pues consti que 'ls ha salido un poquito desigual.

Perque á n' aquí, una de dugas, ó 'l puntal s' ha consumit, ó lo que 'ns ha succehit ara no hauria d' haver succehit.

Los sublevats de Filipinas que 'l primer dia eran no més que un miler, 'l dia segón ja eran 3,000 y atacavan los puestos avansats de Manila.

En l' espay de vintiquatre horas s' ha triplicat la dosis de amargura que 's propina á la nació.

Y després encare dirán que las cosas vistas de lluny semblan més petites!

Al portal de las Dressanas no 'm vinguis pas á esperar, que diu qu' encara no es hora de poguernos deixá anar.

Lo moment d' obrir las portas, ja 'l preveig, en bona fé.
—¡Anda, al carrer, ja esteu llestos...—
(Sense dispensa, ni ré.)

Lo govern se las ha enginyadas de manera que las bandas militars francesas que havían de anar á Bilbao á pendre part en un concurs musical s' abtinguessin de ferho, per haverho impedit lo ministre de la guerra de la vehina República.

Aquest resultat s' ha obtingut á forsa de gestions diplomáticas. No es bó que 'l poble espanyol demostris expressivas simpatias als representants de un poble amic y germá.

Y 'l govern no está per músicas.

Passa un home per un lloch solitari, á altas horas de la nit, y li surt un lladregot ganivet en má, que se li arrapa á la cadena del rellotje.

Lo robat vá á llansar un crit de ausili; pero 'l lladre l' interromp dihentli:

—Calla! Filibustero!...
—Filibustero ¿per qué?
—Perque no 't deixas robar impunement.

La punta de aquesta anécdota la trobaran si calculan que hi ha al mon una nació, que no es Espanya, per supuesto, ahont sens mes que llansar sobre 'ls oprimits y expoliats la inculpació de filibusterisme, se cometen tota mena de atrocitats é infamias.

A l' Habana: ¡Pim, pam, pum!
A Manila: ¡Pim, pom, pem!...
Per tot hont els ulls girém no 's veu sino sauch y fum.
Y en mitj d' aquesta maror que dia y nit ens aixorda, se destaca una veu sorda que us diu:—¡La contribució!

Apenas aprobat lo contracte de prórroga del arrendament del monopoli de tabacos, las accions de la Tabacalera, de una sola batzegada van guanyar vuit ó nou enters.

L' enhorabona als hereus de la pobra malalta, que sense esperar á que s' acabi de morir, ja 's reparteixen la séva fortuna.

Tant bon punt se vá rebre la noticia del alsament de mil homes á Filipinas, disposá 'l govern que sortissen cap á aquellas islas dos batallons: un de cassadors y un altre de Infanteria de Marina.

Peró senyor: ¿no diuhen que 'ls frares son la més segura salvaguardia de la soberania d' Espanya en aquells remots confins?

¿Y cómo s' explica que 'ls frares no hajan sapigut evitar l' alsament dels filipinos?

Ja que no han sabut evitarlo, sembla que lo més lògich fora qu' ells el combatessin fins á vancel.

Aixís donchs, mentres lo ministre de la Guerra, sens pérdua de moment envia á Filipinas dos batallons de tropa, lo ministre de Ultramar hauria d' enviarhi tres batallons de frares: un de dominicos, un altre de agustins y 'l tercer de jesuitas.

Espanya ho veuria ab gust, tant més quan del modo que van las cosas aviat hi haurá á Espanya mes frares que minyons aptes per empunyar las armas.

Don Emilio, que per cert se troba á Esparraguera, vá declarar l' altre dia «qu' es precís evitar pertots els medis el progrés de la reacció, que intenta imposarse al país.»

¿Y cómo ho evitarém aixó? ¿Retirantnos á caseta y po-

santnos tots á escriure l' Historia d' Espanya, com vosté?

Sembla impossible que 'n Sagasta que tot ho deu á la Masoneria, no s' alsí indignat á rebatre 'l cárrech injustos que 'ls neos dirigeixen á aquella institució.

Y no obstant, la conducta de 'n Sagasta es avuy natural, naturalíssima.

Perque l' home que siguié un dia lo Gran Orient d' Espanya, es avuy lo gran Ponent de la política espanyola.

CANTARS BILINGÜES

Si quieres que te lo diga cantando te lo diré: val més ser capellá ó frare que no fer de sabaté.

WEBER.

Si hicieran de monaquillos muchachos y no muchachos, más de un capellá perdria l' oremus tot dihent Sanctus.

Las torres de mi parroquia doblando están por un muerto. ¡Que contentó 's posará l' ensotanat al saberho!...

La mujer que por l' iglesia deja el puchero quemar, te de ser lletja per forsa, que las guapas no hi van pas.

El dia que nos casamos me entró en la iglesia tal frio, que avuy, passant davant d' una, tot desseguit me costipo.

A. BULL.

Solo dos cosas deseo que no me son concedidas: tener salud y pessesas per passar tranquil la vida.

B. LLORENS.

En un judici oral: Lo president pregunta al acusat, que séu á la banqueta per un robo algo atrevit: —¿En qué s' ocupa? Y 'l lladre respon: —En qué vol que m' ocupi? En pendre las cosas tal com venen.

Entre bohemis: —Escolta Antón ¿ahont sopas aquesta nit? —En lloch. ¿Y tú? —Tampoch. —Home, ¿vols que aném á no sopar junts?

Del natural. —A vosté 'm sembla que 'l conech. —Podria ser. —Escolti, ¿no es de Reus? —No senyor. —Si ja ho deya jo qu' eram paisans. —¿Per qué? —Perque jo tampoch ne soch.

Un manescal dona instruccions á un seu ajudant nou y li diu: —Pendrás aquest canó, l' omplirás de aquests polvos, lo ficarás á la boca del caball y bufarás fort. —Está molt be. —Al cap de deu minuts torna 'l xicot fent las muecas mes extranyas. —Home ¿qué t' ha passat? —pregunta 'l manescal. —¡Que 'l caball ha bufat primer que jo.

A L' INSERTAT EN LO ULTIM NUMERO

- 1.ª XARADA —Ca-si-no.
- 2.ª ENDEVINALLA. —Lacre.
- 3.ª TRENCA-CLOSCAS. —El cura de regimiento.
- 4.ª TERS DE SÍLABAS. — PLA CI DO CI RI LO DO LO RES
- 5.ª GEROGLIFICH. — Qui es gran no es petit.

XARADA

- D' hont vens, Ton? —De passejarme.
- De quin puesto? —De Total.
- Es bonich? —Com una joya.
- Y dos gent? —Molt tersa-quart.
- Que s' hi veu? —Molt bon primera.
- Es ben dols? —Y del picant.
- Que hi tens parents? —Segon-prima.
- Que hi ha noyas? —Uy! ¡La mar!
- Quant hi marxas? —Per Sant Félix.
- Qué 's festa major? —Es clá.
- Hi marxarém junts? —Com vulgas.
- Donchs, entesos. —Vaja, avant.

B. CLARINET.

ACENTIGRAFO EPITAFI

Jau aquí dins ajassada la total de 'n Pau Ribot que morí de una punxada que li va tot un burrot.

PERE CARRERAS.

TRENCA-CLOSCAS

MARTA CLASI

A.

Formar ab aquestas lletras degudament combinadas lo titul de una sarsueleta.

FRANCISQUET.

LOGOGRIFO NUMÉRICH

- 3 —Vocal.
- 1 3 —Negació interjecció.
- 4 3 2 —Moneda.
- 1 3 4 3 —Part de la persona.
- 2 2 5 4 5 —Fló.
- 1 2 3 4 5 6 —Critich.
- 2 2 3 6 3 —Producte animal.
- 1 5 4 5 —En las iglesias.
- 3 6 3 —Nom de dona.
- 2 3 —Nota musical.
- 2 —Consonant.

B. M. (QUIMET TARRAGONÍ.)

GEROGLIFICH

∴
M
L
∴
I
—

TAT

JOANET XARRAMÍ.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciudadans Casanova, R. Ugas, Gonnella Poétich, Teneb Zerep, Rafel Homedes, Sanch de Pardal, J. Herbach, Set Carbassas, Pepito Pagés, Emili Amatller, Tap de Suro, Keta-Kuté, P. Romagosa, Paganel, Un de la Meca, Antonet del Vendrell, Givilla, Faiset, F. Bacall, Mama-dits, Exior Maymó, Jan Petit de Vilafranca, Felip Meri, Pell de canari y Pau Pla:—Lo qu' envian aquesta semana no fa per casa.

Ciudadans F. Mateu y Garcia, J. Cardús, Tragabuches, Manel Mitja S., Joaquim Obis, Lluís Surisenti, Samuel Grau, S. Amolap, Fernando Garcia, J. Jeremias, Ruy de Gorch, P. Panxeta, Emili Revoltos, Fidel Delpi, Cintet Brun, J. Costa y Pomés, J. Sarevilo, Pe-Gra y Joanet Pasol:—Insrtarem alguna cosa de lo que 'ns envian?

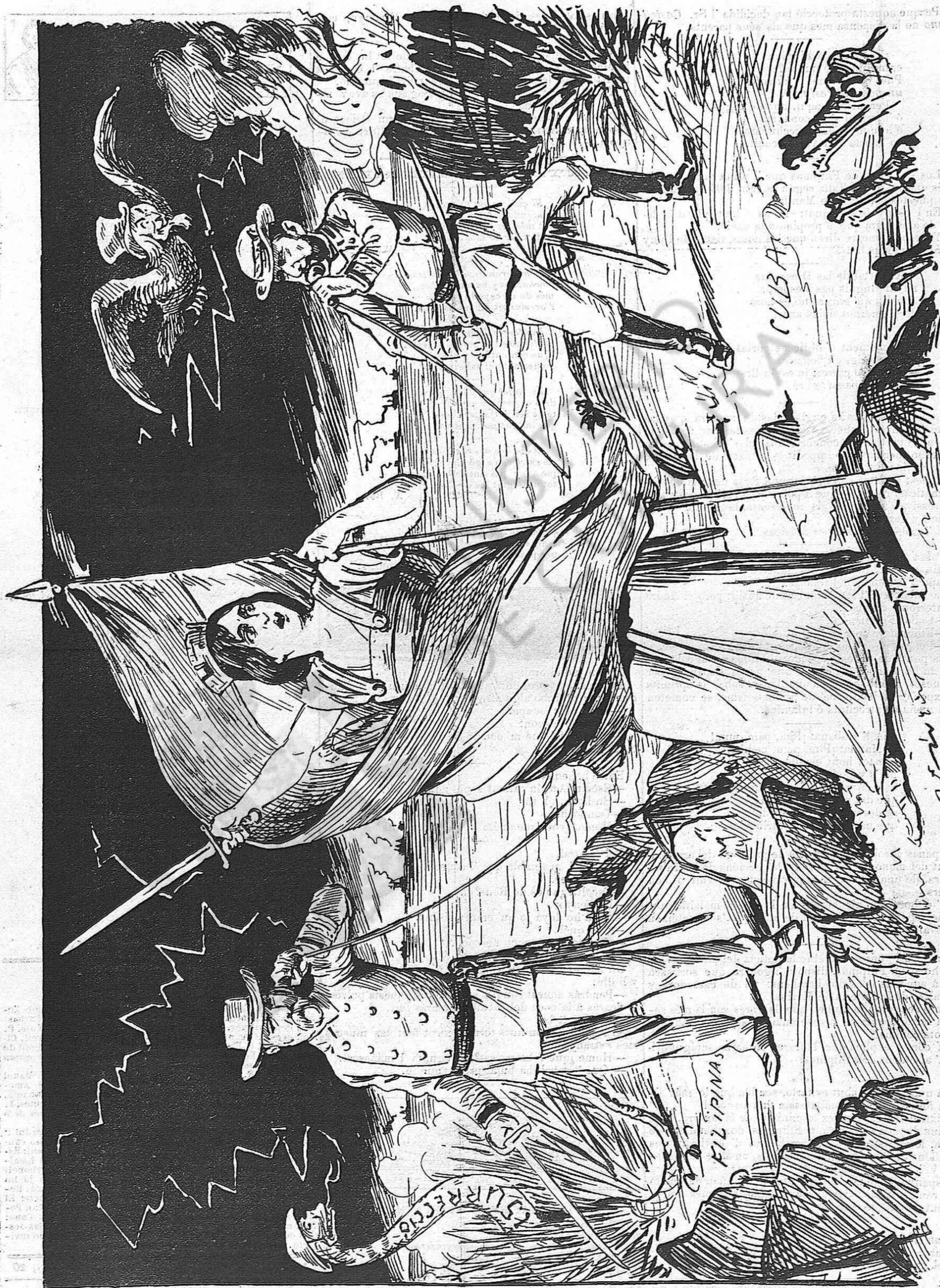
Ciudadá J. Ségnas: Hi falta art —Candor Salomé: Ha perdut l' oportunitat —Un oloti: No mes un. —M. Posiello: Es massa candorosa. —P. Colomer: Tot aixó s' ha dit mil cops. —B Nani: Está molt bé, pero no per publicarho. —Francisco Sisa: Hi ha alguna assonancia que la deslluheix: fixis'hi. —Joan Carbonell y Jordi Catalá: Gracias pels elogis Lo que preguntan ja ho aniran veyent en los anuncis. —Aguieta: Es massa llarga. Reduheixila. —J. Santamaria: No tenen malicia. —Deducte: El quento es molt vell. —M. Mac: Lo gos ven al lladre. —Pau Perilla: Sols pot tenir interés... per la interessada. —Félix Cana: Está molt be. Cassino de Granollers: Sentim molt que las nostras ocupacions no 'ns permetin acceptar la seva amable invitació. —A. Gibert: Es molt poca cosa.

ANTONI LOPEZ, editor.—Rambla del Muñ, 20

A. Lopez Robert, impresor.—Asalto, 63.—Barcelona.

L'AVANTAGE DE LA REVUE

¡VISCIA ESPAÑA!

¡Fills meus, un esforç suprem i y sortime d' una vegada!